

SVODKA

23.

Svodka - Časopis SCHŠ

LISTOPAD 2016 - LEDEN 2017

1. stupeň

Třetáci u hasičů

V pondělí 24. 10. navštívili žáci 3. třídy HSZ v Chebu. Přivítání byli velmi vřele. Seznámili se s mnoha novými informacemi o práci hasičů a prohlédli si vybavení výjezdového auta. Největším zážitkem byl okamžik, kdy třetáci byli svědky opravdového výjezdu k případu. Viděli sjezd hasičů po tyči, oblékání do ochranných obleků a odjezd zásahového vozidla v doprovodu sirény. V ten moment možná u některých zažehla jiskřička zájmu o toto povolání.

Novinky ze školní družinky

Jako každý rok i letos družina SCHŠ uspořádala mikulášskou nadílku. Děti prvního stupně dostaly balíčky plné ovoce s malou sladkostí. Našimi herci se stali studenti septimy a Evička Mlátilíková s Honzou Gavlasem - naposledy a jako oktaváni. Děti odříkaly básničky a písničky, aby si je naši čerti neodnesli v pytlí pro zlobidla. Mikuláš s pomocníky navštívil i kamarády druhého stupně a gymnázia, tentokrát již bez balíčků, a sklidili veliký úspěch nejen za krásné kostýmy a andělské úsměvy, ale i za skvělou atmosféru, která celému dni dodala kouzlo blížících se Vánoc.

Chebské školy se v rámci vánočních trhů zúčastnily vystoupení na hlavním pódiu. Naše účast byla jistá. Skvěle nás reprezentoval hudebně dramatický kroužek, alias KOMEDIANTI, pod vedením Michaely Schejbalové a Aleny Jarošové. Kroužek vystoupil s vánočním pásmem básniček a písniček.

První místo v soutěži chebského muzea na téma „Vánoční dekorace“ všem udělalo velkou radost! Adventní kalendář s názvem „Veselí sněhuláci“ byl jasně nejlepší, i přes vysokou konkurenci ostatních škol. Šikulové si převzali cenu za první místo v muzeu.

2. stupeň

SCHŠ a #perspektiva 1.0.

Žáci sekundy gymnázia Svobodné chebské školy se zúčastnili německo-českého projektu #perspektiva 1.0., jehož tématem byly online aktivity.

V přípravné fázi se pokusili zmapovat chování uživatelů smartphonů a najít odpovědi na otázky jako např.: Které aplikace používám a proč? Je můj smartphone spíše pomocník nebo ne? Můžu se ho vzdát na delší dobu? Na co mi kvůli němu nezbyvá čas? Spolu se žákyněmi německé Mädchenschule z Waldsassenu se pak tímto tématem intenzivně zabývali od 5. 12. do 7. 12. 2016 v německém centru pro mládež Jugendmedienzentrum T1 v Tannenlohe. Necelé tři dny tam s nadšením pracovali ve smíšených německo-českých skupinách na realizaci dvou krátkých filmů, které měly upozornit na nástrahy číhající na internetu. Vyzkoušeli si práci před i za kamerou, střih a výrobu titulků. Zároveň zjistili, že cesta od prvotního nápadu k hotovému filmu je poměrně náročná.

Vyvrcholením jejich tvůrčí práce byla slavnostní premiéra obou filmů. Vedoucí centra Philipp Reich se pochvalně vyjadřoval k natočeným filmům, a také vyzdvihl velmi dobré a přátelské vztahy, které panovaly mezi aktéry obou stran od prvního okamžiku.

Obě dílka je možné shlédnout na Youtube nebo v rámci projektového dne na Svobodné chebské škole.

Celý projekt mohl vzniknout díky finanční podpoře Rotary clubu Stiftland a Euregio Egrensis.

Děkuji Daniele Beerové,
Nikole Földešové, Lucii
Makovičkové, Rebecce Roupcové

a Tereze Slavíkové za skvěle odvedenou práci.

Mgr. Jitka Bláhová

Charitativní akce Krabice od bot

V letošním roce se naše škola poprvé zapojila do akce Krabice od bot, kterou organizuje Hospic sv. Jiří. Smyslem akce je vytvořit dárkovou krabici od bot pro jedno z dětí z dětského domova v Plesné.

Má představa byla vytvořit ve spolupráci s dětmi alespoň jednu krabici, podarovat tak alespoň jedno dítě a udělat mu radost. K mé ohromné radosti se

nakonec sešlo dárků na krabic deset a ještě několik dárků navíc, pro celý dětský domov.

Touto cestou bych velmi ráda poděkovala všem zúčastněným, vám všem, kteří jste se rozhodli vzít něco svého nebo pořídit něco nového pro někoho, koho vůbec neznáte.

Děkuji vám.

Mgr. Klára Janušková

Sportovní úspěchy

Ačkoli má naše škola velmi skromné sportovní zázemí, dokazují naši žáci a studenti, že úspěchy se dají vybojovat i za těchto podmínek díky obrovskému společnému nasazení a radosti z pohybu. Zářným příkladem tak mohou být nedávné úspěchy našich mladších žákyň ve floorbale, kdy holky vybojovaly 1. místo. Ani v ostatních sportovních soutěžích jsme však nezklamali: Basketbal – mladší žákyně: 2. místo, halový fotbal – starší + mladší žáci: 3. místo, floorbal – starší žákyně: 3. místo, minifotbal – starší + mladší žáci: 2. místo. Rád bych všem zúčastněným poděkoval za vzorné chování a skvělou reprezentaci naší školy.

Petar Aleksić

PS: Velká gratulace Nikole Földešová za první místo v pětiboji. Skupina dosáhla na krásné páté místo! I v basketbale nezůstáváme pozadu, mladší žáci získali třetí místo, mladší žákyně druhé i s postupem do krajského kola!

Sezóna olympiád začíná a my hlásíme první úspěchy!

V měsících lednu a únoru se jako každý rok konala okresní kola olympiád z dějepisu a českého jazyka. Nutno konstatovat, že tým soutěžících ze SCHŠ nezklamal. Naši borci obsadili přední příčky – Jiří Beer z tercie obsadil první

místo v dějepisu, přičemž v českém jazyce byl vybojován hned dvojí úspěch: Eva Plášilová z kvarty a Jan Bureš z oktávy vždy po druhém místě ve své kategorii. Ani ostatní soutěžící z naší školy si nevedli nikterak špatně, ačkoli na první tři příčky již bohužel nedosáhli. Všem zúčastněným děkujeme a blahopřejeme vítězům a přejeme jim podobný úspěch v krajských kolech těchto předmětových soutěží.

Za kolektiv SCHŠ:

Mgr. Ivana Rambousková

Mgr. Martin Flaška

Ohlédnutí za časem Vánoc, aneb jak sekunda prozkoumává tradice cizích krajů!

Etiopie

Čas etiopského Nového roku, také nazývaný Enkutatash nebo Kidus Yohannes, se slaví 11. září, nebo také - podle etiopského kalendáře - 'Meskerem' 1. To je začátek sklizně, čas pro setkávání se a svatby. Kromě klasického radování probíhají soutěže „krásy“ mezi místními muži. Vítězem se stane ten, kterému za poslední půlrok narostlo největší břicho. Na představení tlouštíků čeká celá vesnice. Když konečně dojde k vyhlášení vítěze, vypukne vřava. Na vítěze však čeká pouze velká vlna uznání. Pravděpodobně se o něj budou ucházet všechny svobodné dívky ve vesnici. Po skončení diety se jeho postava během několika málo týdnů vrátí do normálu, zápis na seznamu vítězů však přetrvá navěky.

Honza Turek

Namibie

Nachází se na západním pobřeží jižní Afriky.

Slaví Vánoce v německém duchu, a tak není divu, že tradiční pochoutkou jsou německé klobásy, afrikánsky též braai, které se servírují s klasickým bramborovým salátem, nedílnou součástí i našich „českých“ Vánoc. Vánoční atmosféru podtrhují i na poušti ozdobené akácie. V Namibii převládá křesťanství, takže tam děti také věří na Ježíška.

V Jihoafrické republice se na 2. svátek vánoční vydávají děti na pláže, kde se pořádají pikniky a griluje se. Protože v chudinských čtvrtích je tradiční porážka ovce pokládána za luxus, spokojí se mnozí s kuřetem.

A konkrétně v Namibii, Hererové rozprostrou před „posvátný oheň“ kůži poražených volů nebo koz srstí dolů. Muži po kožešině dupou, což má přinést štěstí.

Marek Albert

Hawai

Snad každý má rád Vánoce. V každé zemi, státu či městě se Vánoce slaví všelijak. I my máme svého Ježíška, zdobení stromků a tradičního kapra na talíři. Ale jak se teprve slaví tento svátek na druhé straně země, na Havaii?

I tam jde totiž brzy poznat, že se blíží největší svátek za celý rok. Ne však ozdobenými jedlemi, ale vysokými palmami s různými světélky. Jenomže to není jediné, v čem se jejich Vánoce liší od našich nebo Vánoc v USA.

Například tu najdete Santa Clause, ale jeho saně netáhnou sobi, nýbrž delfíni. A vůbec podobizny Santy jsou na Havaii všude, ale nejčastěji s typickým gestem “ Shaka “, což znamená vše v pořádku, jídlo je dobré nebo jen prosté gesto dávání přednosti v jízdě.

Lidé bydlící na Havaii si velmi potrpí na pestré výzdobě domů a okolí.

Tradiční vánoční jídlo tam neexistuje. V mnoha rodinách najdete typickou štědrovečerní večeři jako v USA (krocán), někteří spíše zvolí rybu, ale množství rodin jí typické hawaijské jídlo “Luau“ - vepřové připravené v přírodní troubě.

Téměř každý si představí ostrov Havaii jako místo s vysokými teplotami, avšak i tam napadne v zimě sníh. Můžete okusit zimní sporty i relaxování na pláži v jeden den. Zní to lákavě, že?

Nikola Foldešová a Karolína Erbenová

Nizozemsko

U nás máme Ježíška, ale v Nizozemsku mají Sinterklaase, ten je vlastně rodným bratrem našeho Mikuláše. Druhý či třetí listopadový týden připlouvá ze Španělska Sinterklaas v doprovodu sluhy Černého Petra do jednoho z vybraných nizozemských přístavů. Toho večera dávají děti do dřeváků před

krbem dopis pro Sinterklaase a přidávají misku vody s mrkví nebo slámou pro Sinterklaasova bělouše. Ráno pak děti nacházejí ve dřevácích sladkosti a perníkového mužíčka. Součástí oslav jsou i tradiční trhy, kde můžete sehnat téměř cokoli. Nesmí se zapomenout ani na děti, pro které je nachystaný speciální program. Večer 5. prosince dávají rodiče za dveře svých domů pytel plný dárků, který potom 6. prosince děti otevírají. Pak následuje velká rodinná oslava.

K symbolům těchto Vánoc patří samozřejmě stromeček, kdežto štědrovečerní večeře není moc rozšířená. Nezbytné jsou vánoční dekorace, ve kterých se objevuje hlavně červená, zelená, zlatá a stříbrná barva. V nizozemské výzdobě nesmí chybět květiny, oblíbené jsou i zelené adventní věnce. K tradici patří i čokoládová písmena, která nosí Sinterklaas a malé půlkulaté sušenky s příchutí zázvoru, tzv. kruidentjes.

Magdaléna Bláhová

Španělsko

Na Štědrý večer se ve Španělsku tradičně scházejí rodiny prarodičů, jeden rok u rodičů ženy, další rok u muže. Je zvykem, že všichni si navzájem pomáhají s přípravou štědrovečerní večeře, ať už jde o děti nebo dospělé, muže nebo ženy, narozdíl od nás, jimž štědrovečerní večeři připravují jen matky, nebo vůbec ženy v domácnosti. Jídlo začíná kolem desáté večer a končí pozdě v noci.

Po jídle se všichni sejdou okolo malých vyrobených jesliček, které však do půlnoci zůstávají prázdné. Ve Španělsku koluje tradice, že Ježíška položí do jesliček nejmenší člen rodiny přesně o půlnoci. Většina Španělů stále ještě pravidelně chodí na vánoční půlnoční mši, ale na druhou stranu mnoho moderních rodin již tráví dokonce i Štědrý večer u televizních obrazovek sledováním různých vánočních příběhů. Při koukání na televizi vždy zkonzumují hodně vánočního pečiva. Jejich typické cukroví je z nugátu a samozřejmě se to neobejde bez klasických máslových sušenek. Dospělí pak vše zapijí nápojem zvaný Cava, což je druh španělského šampaňského. V mnoha španělských rodinách stále ještě panuje silný duch Vánoc. Děti u nás v Čechách dost často koukají na televizi, zatímco ženy připravují štědrovečerní večeři, typická španělská rodina připravuje tohle všechno společně. Jelikož jednou jezdí k rodičům ženy a podruhé muži, stráví tak celý štědrovečerní večer společně, kdežto v Čechách se často sejdou jen matka, otec a děti. Dodržováním různých zvyklostí nám navíc Španělé dokazují, že v převážné většině stále žije nemalý duch Vánoc.

Cestopis Mexico, Jen blbněte

San Cristobal

Španělům trvalo tři roky, než se jim podařilo zpacifikovat místní oblast natolik, aby zde mohli založit město. Neslo oficiální název Ciudad Real (Královské město), ale známější se později stal název Villaviciosa (Město zla). Tento název má svůj reálný základ v bezohlednosti s jakou španělští kolonisté zacházeli s místními domorodci. Roku 1544 byl ustanoven místním biskupem Bartolomeo de las Casas, který sehrál úlohu ochránce práv utlačovaných indiánů. Poslední projevy revoluční činnosti se promítají do velmi nedávné minulosti, v roce 1994 zaútočili na město zapatisté. Loutky Marcose a Romany, dvou vedoucích osobností zapatistického hnutí, si můžete koupit snad u každého stánku se suvenýry. Navzdory tomu, že se město stalo hlavním cílem útoku zapatistů, zůstalo v jejich držení jenom třicet hodin a při útoku nebyl zraněn jediný turista. Snad proto si toto provincionální velmi klidné a přitom historicky zajímavé město získává stále více příznivců. A která místa byste neměli opomenout navštívit?

Kostel Santo Domingo s rakouskými orly připomínajícími krátký úsek naší společné historie, tržiště hned za kostelem Santo Domingo, Casa na Bolom, opět v těsné blízkosti kostela. Máte-li více času, nevynechejte ani kostely umístěné na vyvýšeninách kolem města. Na východě Guadalupe a na západě San Cristobal.

Chcete-li se ve městě ubytovat, nemusíte si nocleh zamlouvat, neboť na každé ulici narazíte na posadas, což je místní označení hotelů. Ceny se pohybují od 40 až k 500 pesos, ale mimo sezónu najdete snadno pohodlné ubytování v ceně 200 pesos za osobu. My můžeme doporučit velmi čistý a příjemný hotel se sluneční zahradou a internetem v ceně, Posada Caridad, na ulici Escuadrón 201.

Pokud budete potřebovat jakékoliv další informace, jsou snadno k dosažení ve státní turistické kanceláři na rohu ulice Hidalgo3.

San Cristobal de las Casas

Do San Cristobalu přijíždíme již za tmy. V blízkosti nádraží se stáváme kořistí jednoho z náhončích místních hotýlků, ale po prohlídce nabízené ubikace se přeci jenom rozhodneme pro klasický hotel za vyšší cenu. Palandy, které své mládí prožívaly za vlády císaře Maxmiliána a již v té době daly zřejmě vzniknout

první generaci blech, nejsou již pro naše staré kosti dost dobré .V blízkosti Zókala objevujeme hotýlek podle našich představ a za rozumnou cenu. Není ještě pozdě, a tak se vydáváme na prohlídku nočního města. Chceme si prohlédnout především zdejší tržnici, která je prý jednou z nejtradičnějších tržnic v Mexiku. Nevím, v čem spočívá tradice Mexických tržnic, ale pokud je to hluk, tlačence, špína a zápach ryb, pak tato tržnice drží zcela jistě primát. Máme hlad jako vlci, ale jsme očkováni jen proti žloutence a ta, jak se zdá, znamená v těchto podmínkách tolik co rýma, nebo kašel v cholarovém baráku. Nakonec kupujeme osvědčenou kukuřici u stařenky, jejíž ruce se naposledy setkaly s vodou v podobě plodové a oddáme se vůli Boží. Jako vždycky učiní Jindra pokus uzmout kukuřici dříve, než se jí prodejce dotkne a jako vždy svůj závod prohrává. Nevím, jak to dělají, ale mají postřeh starých pistolníků. Než člověk natáhne ruku, stařenka již žmoulá kukuřici ve své usmolené pacičce. Necháme si tedy palice alespoň zasypat řádnou dávkou chilli. Flákáme se, ukusujeme ohnivou kukuřici a nasáváme atmosféru města.

San Cristobal je město Jazzu. V každé kavárně je alespoň jedna kapela a v některých i tři. Jazz je hudba intuitivní, a tak nelze předpokládat, že by skladby měli alespoň částečně společný základ či rytmus. Na ulici se hudba prolíná v neuvěřitelný paskvil. Jindra má štěstí, její hudební sluch není příliš vytrýbený a jen stěží lze rozeznat, kdy zpívá a kdy vypráví. Já bohužel slyším celkem dobře a těch několik hodin strávených v nočních ulicích San Cristobalu mě bude pronásledovat jako noční můra ještě dlouhá léta. Umírněná představa, která se asi bude nejvíce blížit realitě, je kombinace lázeňského orchestru, hardrocku, letiště a válcoven trub a to vše v přeplněném aquaparku.

Ráno je město jako vyměněné. Noční rej byl vystřídán poklidem provincionálního města. Čističi bot jsou v plném nasazení a zákazníci louskají ranní tisk. Pomalu se staví tržnice, kterou musí vždy na noc trhovci složit. Kupujeme klukům trička s májským kalendářem a Jindra smlouvá tak tvrdě, že musíme shlédnout fotografie celé početné rodiny stejně zdatně smlouvajícího prodavače. Jindra žádné fotografie naší rodiny nemá a já nevypadám, jako bych měl zemřít hlady, a tak se končí na polovině původní ceny. Všichni jsou spokojení. Tržnice je v blízkosti katedrály San Domingo, která je pro nás velmi zajímavá především rakouskou dvouhlavou orlicí, kterou nechal habsburský císař Maxmilián zabudovat do fasády průčelí chrámu. Orlice zůstala, Maxmilián přišel o hlavu. Hovořil jsem s několika Mexičany o zástupci rodu, který nám společně vládl. Vyjadřovali se o něm velmi nelichotivě a zřejmě bychom v historii Mexika našli osoby oblíbenější.

Je devět hodin, nejvyšší čas opustit památky a vydat se na cestu k terminálu. Máme ještě v živé paměti události z Campeche a nechceme zbytečně riskovat. Tentokrát se nám spěch vyplácí. Setkáváme se zbrusu novým

fenomémem, předčasným odjezdem autobusu. Nezjistili jsme jaké meteorologické či jiné podmínky ovlivňují odjezdy autobusů, ale s jistotou můžeme říci, že náš spoj San Cristobal - Tuxtla vyjíždí o deset minut dříve. Marně přemýšlíme, co dělají lidé, kteří přijdou přesně. Jindra vyjukaně mrká a já nejsem schopen slova, když si představím sebe na jejich místě. Jak bych se svojí angličtinou vysvětloval devastaci zařízení terminálu, které bych se v tomto případě jistě dopustil? Radím Jindře, aby raději neřešila hypotetické situace, máme dost starostí s realitou a raději se věnuji výhledu z okna. Deštné pralesy ustupují suším oblastem a na loukách se pase skot a koně. Také se konečně objevují malá políčka s agave.

Tuxtla Gutiérrez

Hlavní město nejchudšího státu je rychle rostoucím moderním městem. Jako vstupní brána do regionu centrálního Mexika je zároveň největším dopravním uzlem v Chiapasu a kromě zoologické zahrady a čerstvě zrekonstruovaného zókala se věru nemá čím pochlubit. Pokud máte namířeno do San Cristóbalu, nebo Acapulca, vyšetřete si přesto několik hodin na zoologickou zahradu, ve které můžete najít všechny živočišné druhy vyskytující se na území Chiapasu, od hmyzu až po jaguáry. Do samotné zoo se dostanete celkem snadno některým z místních taxíků za jednotnou sazbu dvaceti pesos. Můžete také využít služeb místní autobusové dopravy, ale tento způsob je podstatně složitější. Samotná zoo je rozlehlá a udržovaná jen v nezbytně nutné míře, a tak se některá zvířata pohybují mimo své klece a místy dochází k zajímavým úkazům, kdy zvířata v klecích se snaží ulovit některé ze svých příbuzných žijících na svobodě.

Pokud se v zoo stržení prohlídkou zdržíte o něco déle, nemusíte panikařit. Před zahradou stále čekají taxikáři ochotní vás za jednotnou cenu 200 pesos dopravit na letiště. Pozor, letiště jsou dvě, Aero Puerto Francisco Sarabia a moderní San Juan. Omyl v orientaci by vás mohl stát letenku. Pokud budete na místě potřebovat více cestovních informací, obraťte se na cestovní agenturu Viajes Miramar, se sídlem v severovýchodním rohu Zókala.

Safari v Tuxtle

V Tuxtle máme několik hodin na přestup na letadlo do Mexico City, a tak je využíváme k návštěvě zoologické zahrady. Jedeme taxíkem přímo z terminálu, a když cestou prozradíme řidiči, že za tři hodiny budeme pokračovat na letiště, slibuje, že na nás před zoo počká.

Zoologická je nádherná. Klece jsou opuštěné a zřejmě mají sloužit jako úkryt návštěvníků před dravou zvěří. Netrvá dlouho a začínáme chápat, kde hledat exempláře, jež se prezentují na tabulkách umístěných před prázdnými klecemi. Všude kolem v deštném pralese se to jen hemží zvířaty, která pohrdla jednoduchým životem v kleci a zaměnila jej za relativní svobodu. O relativnosti jejich svobody není pochyb, neboť i když klece nejsou příliš bytelné, plot, který obklopuje zoo si nezádá s Berlínskou zdí. Jsme u vytržení, krokodýli, papoušci, šakali, mravenečník prostě nádherné safari. Usmíváme se až do chvíle, než zůstaneme stát před prázdnou klecí jaguára. Obezřetně se rozhlížím a zvažuji, jestli tento systém není jednodušší než shánět sponzorské dary na žrádlo pro šelmy. I Jindra je nesvá, ale vzhledem k tomu, že je pohyblivější a má lehčí batoh, celkem správně vykalkuluje, kdo by byl případnou kořistí. Počkáme na větší skupinku návštěvníků a začínáme chápat, proč se malé ryby sdružují do hejn. Jak kruté to musely být chvílky, když našim předkům vyhasnul oheň. „Co tím ta příroda k sakru myslela?!“, rozčiluji se v duchu na hlavní konstruktérku našeho druhu. K čemu umístila dobře fungující mozek do schránky bez krunýře s nehty jak vosk a zuby býložravce? Co je mi do toho, že chtěla spravedlivě dát šanci i ostatním? Celkem sobecky uvažuji, komu podrazím nohy, kdyby něco. Zanedlouho nás však pěšinka přivede k celému hejnu nutrijí. Předpokládám, že jsou snazší kořistí a od této chvíle vystupují velmi sebevědomě. Na mě si nějaký jaguárek nepříjde. Celkově vzato stojí tato zoo za návštěvu, zvířata jsme viděli nepřeberné množství, o týrání v klecích nemůže být řeč a ještě si vytvoříme

trošku adrenalinu. Vycházíme ze zahrady a na druhé straně silnice stojí naše taxi. Řidič vytušil možnost a v ďábelské konkurenci taxikářů se mu vyplatilo strávit tři hodiny před zoo. Jdeme přímo k němu, čímž mírně popudíme ostatní taxikáře. Zdá se, že hra s jaguárem byla jen nevinnou předehrdou k ještě více vzrušující situaci. Rychle skáčíme do taxíku, jehož kufr měl řidič již otevřen a za veřejného skandování, z něhož naštěstí nerozumíme ničemu, odjíždíme. Slovník, který místní taxikáři použili, není zřejmě základem pro tvorbu učebnice španělštiny. Po půlhodině celkem vzrušující jízdy, během níž nám řidič, který vzrůstem příliš nepřesahuje výšku palubní desky a cestu může sledovat jen skrz horní oblouk volantu i když si pod hýždě složil lamí kůži, předvádí kousky, za něž by se nestyděl neopatrný kaskadér. Omlouvá ho snad jen to, že on na rozdíl od nás nevidí. Ve chvíli, kdy se již domnívám, že si protijedoucí kamión prohlédneme zdola, odbočí rázně přes dva pruhy, čímž přivodí srdeční příhodu dvěma dalším účastníkům silničního provozu a jsme na letišti. Následuje nezbytná prohlídka s oblíbenou hrou, zůj si boty s kovovými cvočky. Sami jste to chtěli, a můžeme už jen odpočívat a čekat na letadlo. Tentokrát se máme na co těšit. Letíme staříčkým fokkerem a já jako fanda do létání se nemohu dočkat na let strojem, který byl z výroby stažen v sedmdesátých letech minulého století. Již při nastupování mám pocit, že budu muset Jindře nasadit klapky na oči a ohlávku. Vyplašeně hledí na interiér z pravé kůže a řady sedadel, která pojmu sto pasažérů jen ve velmi intimním objetí. Mechanici obcházejí letadlo ve velkých kruzích, jakoby se báli, aby je nějaká odpadávající součástka omylem nezasáhla, a zbytky laku na křídlech jasně vyprávějí o bouřlivé historii tohoto stroje. Vysvětluji Jindře, že právě ty statisíce kilometrů a desítky let, které tento letoun již přežil, jsou zárukou, že právě s námi nespadne. Startujeme, motory zlobně zavýjí a letadlo se dává neochotně do pohybu. Stal se malý zázrak a jako na másle se na konci startovací plochy zvedáme. Celou cestu do Mexico City letíme jako do kopce, ale hladké a snad nejjemnější přistání v historii našich letů je dalším příjemným překvapením. Tak zase staré dobré Mexico City. Poučení zkušenostmi z minulého přisedání na tomto letišti, vydáváme se bez otálení hledat naši bránu. Žádná změna a ani jsme žádnou neočekávali. Obrazovky opět ukazují rozporuplné informace, i když jsme již našli určitý klíč, jak je dešifrovat. Pozorujeme s účastí německy mluvícího pána, který se z obrazovky dozvídá, že jeho letadlo bude přistaveno v 17.05 u brány číslo 23B. Je 17.10 a nám se zdá, jakoby tento pán obdržel informaci z jiné dimenze jako by odkudsi zpoza brány času. Pán se dává do sprintu, za který by se nemusel stydět Ben Johnson, ale jeho aktivita se v tomto časovém horizontu jeví zbytečnou. Ještě že ho brzdí asi 30kg těžký vozík, jehož zablokováná kolečka zapomněl ve spěchu odblokovat. Jen černé šmouhy po kolečkách a zápach spálené gumy ukazují, kudy vedla jeho zbytečná cesta. Trošku nás to vylekalo,

ale když se stáváme svědky asi třetí takovéto akce, přestáváme si vyděšenců všímat a soustředíme se na řešení vlastního rébusu. Postupným vylučováním vytipujeme asi tři brány a zcela v rozporu s Murphyho zákony je naše hned ta první. Letadlo do Acapulca je moderní airbus a cesta takovýmto strojem se nehodí ani k tomu, abych napsal, že se nic zvláštního, kromě obzvlášť chutného pohoštění v podobě zlaté tequilly , neudálo.

Ing. Jindřich Papež

Zpravodaj SCHŠ

Z iniciativy kvartánů pod vedením pana učitele Papeže vznikla ve škole skupina lidí, která se snaží informovat formou reportáží, rozhovorů a sdílením informací o školních akcích, četných úspěších studentů školy, bývalých studentech, kteří dosáhli velkých úspěchů v životě a také o nastávajících událostech. Zpravodajství vydáváme jednou za 14 dní a je dostupné na televizi u vstupu v budově, na internetových stránkách školy a na youtubovém kanálu Zpravodaj SCHŠ

do skupiny patří:

moderátoři- Sára Křivková

Šárka Rubášová

Matěj Karhan

režisér- Matěj Kudrhalt

střiž- Radek Rubický

technik- Martin Poupa

public relations- Radovan

Peroutka

Pozvánka na projektový den

Dne 27. dubna se koná projektový den. Jako každý rok, i letos je pro Vás nachystáno mnoho zajímavých prací skupin a tříd školy. Přijďte podpořit své děti, vnoučata, kamarády a nahlédněte do sebraného kolektivu studentů a učitelů.

Zájezd na Nový Zéland

Takřka celý srpen byl Junior Dixieland na cestách. Hlavní důvod bylo přijaté pozvání na Jazzový festival "Bay of Island Jazz and Blues NZ. " Kromě 20 koncertů (na festivalu, v klubech a pro krajanů) se do nadupaného programu ještě vešlo projet křížem krážem celý severní ostrov NZ. Nevšední zážitky se na všechny členy Junior Dixielandu ZUŠ Mariánské Lázně denně jen hrnuly. Mezi ty největší patří: Jeskyně s největšími svítícími červy na světě, setkání s Maory, pták Kiwi, stromy Kauri (4 000 – 6 000 let staré), největší písečné duny, které se sjíždí na sandboardu, výšlap na zasněženou horu Ruapehu a Mt. Taranaki, Hobitín, procházky i plutí na kajaku k vodopádům, termální gejzíry, nejsevernější mys ostrova. Zajímavé byly také prohlídky měst: Auckland, Wellington, po cestě Řím, Tchaj – Pej. Reprezentování naší vlasti, města i hudební školy se velmi povedlo. Zájezd se stal pro všechny nezapomenutelným zážitkem.

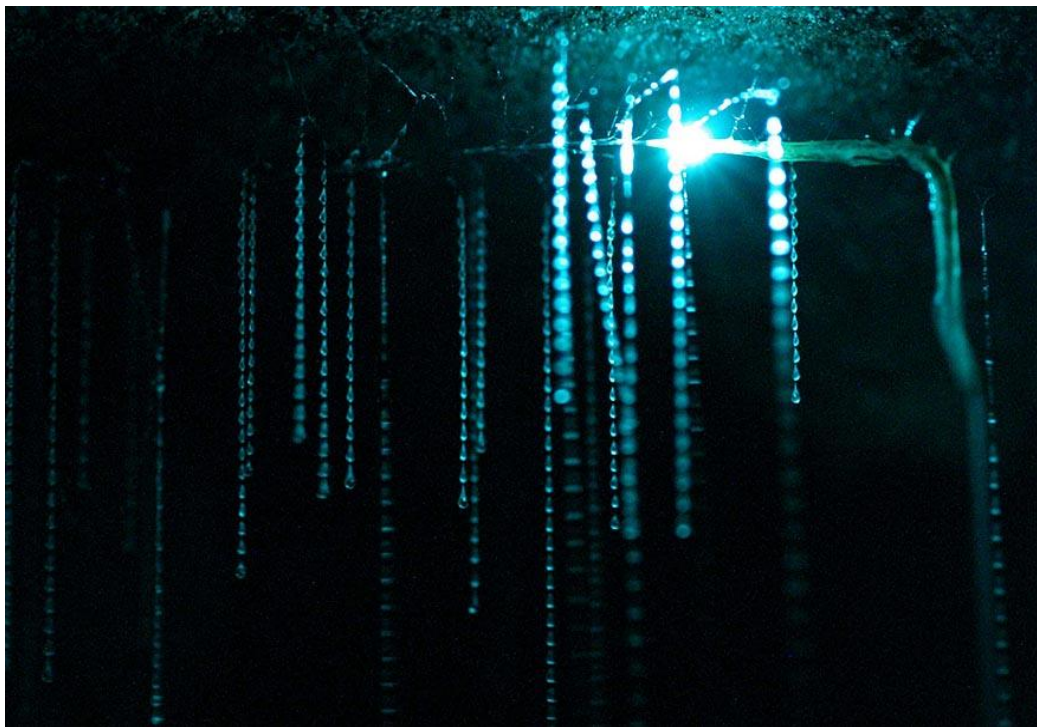
Cesta na NZ trvá letecky cca 2 dny. Měli jsme zvolenu variantu 3 lety + 2 mezipřistání. Pokaždé člověk musí projít vstupní a výstupní kontrolou (přínejmenším ochrannými rámy). Na NZ, podobně jako do Austrálie, se nemohou dovážet potraviny, dřevěné výrobky. Připraveni jsme byli, ale přesto jsme byli zaskočeni podrobnou kontrolou trekových bot s dotazy, kde se v nich chodilo. Ve vzorku podrážky nesměla být špína a nejvíc podrobně bylo zkoumáno šněrování s tkaničkami. Šlo o to, aby nebyla do země přivezena plíseň nebo nějaké larvy. Kdyby boty neprošly kladnou kontrolou, tak by byly umyty a vyčištěny za poplatek. Za pár dní jsme byli svědky, jak funguje ochrana v praxi a proč. Stromy Kauri (česky Damaroň) se dožívají 4 -6 tisíc let, a mají kořeny i na povrchu. Proto jsou u nich zhotoveny lávky ve vzduchu, aby se nešlapalo po kořenech. Jsou náchylné na plísně, které by dokázaly strom zničit. Při vstupu na cestu k těmto velikánům musí každý projít čistící zónou. To znamená, že speciálními kartáči si každý musí očistit obuv a potom projít na napuštěných podložkách aby se ošetřila i podrážka. Stromy Kauri mají velmi tvrdé dřevo. Není výjimka, že se při bagrování nějaké stavby se najde kmen Kauri, který byl 1000 let povalen a zasypán v zemi a dřevo je nedotčené jako by žil před rokem. Borovice (nepatří do původní vegetace) se používá hlavně jako stavební materiál. Tím, že mají příznivější podmínky (v tuhé zimě po ránu + 4 C) rostou 3x rychleji než u nás, tím je dřevo ale měkčí.

Když se řekne Nový Zéland, tak se každému jistě vybaví krásná příroda plná zeleně, vodopádů, s termální vývěry, teplé potoky, gejzíry, příroda bez zvěře a šelem a plazů. Jen ptáci. Nejdůležitější pták a nejčastěji zmiňovaný je Kiwi. Noční nelétavý pták, který byl před lety na vymření. Jeho aktivita jsou pouze 4 hodiny v noci. Měli jsme to štěstí vidět ho aktivního v Kiwi –house, kde má neustále zatemněno a svítí se mu infračerveným světlem. Tím nemá šanci vědět, kdy je den a kdy noc. Také jsme pozorovali jediného žijícího bílého Kiwi na světě. Ochránci se ho snaží spářit s běžným, ale nedaří se jim to. Vzhledem k tomu, že je již 6 let starý, tak se to pravděpodobně nepodaří a z planety zmizí i tento poslední exemplář. Pták Kiwi byl odjakživa loven, kvůli jeho jemnému peří, které používalo při výrobě oblečení. Má vždy pouze jedno vajíčko, tak se není co divit, že jeho populace byla zdecimována. Škůdci Kiwiho jsou (kromě lidí z dřívějších let) převážně ježek, lasička, hranostaj, posum, kočka. Lidé žijící na NZ jsou buď potomci původních osídlenců „Maoři“, nebo všichni ostatní. Ti si neříkají Novozélandané ale Kiwáci. K maorům se vrátím později. Z velkého počtu žijícího ptactva stojí jistě za zmínku zpěvavý pták Tui, který umí zazpívat na 300 různých melodií. Na každém kroku jsou pastviny a na nich buď ovce (na každého obyvatele NZ jich připadá nyní 7, dříve 20). Jestli tam nejsou ovce, tak zaručeně se tam pasou krávy. Od strakatých, černých, bílých, po mnoho druhů nám málo známých. Krávy se na pastvinách pasou celoročně. Protože zde nejsou tuhé zimy, mají stále zelenou pastvu. Tím mají zemědělci ušetřenou práci a nemusí dělat žádná sena. Krávy chodí sami na dojnici, kde je obslouží plně automatická linka. Zahlédli jsme dlouhou řadu krav, které stály před zavřenou závorou. Nenahrnuly se k překážce, ale stály trpělivě v řadě, než se

kolona pohne. Čínští investoři skupují pastviny, vyprodukované mléko se suší a putuje do Číny.

Maoři – při osídlování tichomořských ostrovů připluli až na NZ. Mezi ostrovy se pohybovaly celé kmeny na jednom plavidle. Při svém putování měli svázané čluny k sobě a na této ploše bylo 30 -50 Maorů. Ještě před několika generacemi byli kanibalové. Když připluli na nové místo, které bylo osídleno lidmi, zvítězil ten, kdo měl větší hlad. Své nepřátele nesnědli najednou, ale uchovávali si je jako zajatce a pojídali je postupně. Dnes žijí normálním civilním životem a uchovávají své tradice. Na NZ se 15 % obyvatel hlásí k tomuto etniku. Mají svůj jazyk, je zároveň vedle angličtiny také úřední. Zhlédli jsme jejich tance a zvyky, poslechli jejich písně. Měli jsme možnost být na večeři, kterou nám připravili jejich tradičním způsobem. Do hranaté díry v zemi (peci), dali kameny z ohně, na ně ve velkých kastrolech kuřecí a jehněčí maso, vedle toho sladké brambory (batáty). Potom vše přikryli plátnem a za 6 hodin bylo jídlo připravené. Večeře se skládala z více chodů, které byly připraveny již nám známým způsobem. Kromě různých druhů ovoce jsme poznali národní cukrovinku „ Pavlova „ dort, který připomíná naši laskonku. Vyrobil ho místní cukrář pro krásnou tanečnici „ Annu Pavlovu,, (1882-1931), té velmi chutnal. Na svém turné pokračovala do Austrálie a chtěla tento dort i tam. Bylo jí vyhověno. Od té doby se přetahuje NZ s Austrálií kdo tuto lahůdku vyrobil jako první. Od roku 1905 předvádí reprezentační tým NZ v ragby „All Blacks „ před každým zápasem zvláštní tanec který se jmenuje Haka. Tento tanec představuje sportovce a jejich předky. Haka se předává po staletí mezi Maory z generaci na generaci (neměli nikdy kroniky). Sloužila vždy k představení bojovníků před bitvou. Je doprovázena akustickými projevy tanečníků; pokřikem, gestikulací rukou, podupáváním, křikem, grimasami, funěním, vyplazováním jazyka. Významem tance bylo dodání odvahy tanečníkům a zastrašení nepřátele, ukázka síly a odhodlání. Setkání s Maory bylo pro mne největším zážitkem z naší cesty po NZ.

Největší svítící červi na světě. Waitomo Glowworm Caves je název dalšího místa našeho velkého zážitku. Je to jeskynní komplex, který začíná krásnými krápníkovými jeskyněmi. Na jednu místě je ohromná prostora (the Cathedral), kde jsou návštěvníci vyzváni ke zpěvu. Sál s úžasnou akustikou ještě umocní i zpěv v domorodém jazyce v podání naší průvodkyně Maorky. Když návštěvník sejde po schodech a chodíčkách dostatečně hluboko, přijde k podzemní řece. Tam je naložen na dlouhou pramici a je neslyšně vezen tunelovým komplexem ve tmě. U stopu jsou malá světýlka podobná našim světluškám. Světýlek nejsou desítky nebo stovky, ale desetitisíce. Červy dlouhé až 8 cm jsou na stropě (svítí pouze jejich část). Intenzita jejich vydávaného světla je závislá na velikosti vyhladovění. My jsme byli v této jeskyni na konci jejich zimy. Tento čas mají dost hlad, tak svítily krásně. Na své světlo vábí mušky, které chytají na svůj lep (sliz). Potom lep vcucnou i se svou obětí. Když tito červi zakončí své vývojové stádium, zakuklí se, vylíhnou se z nich mušky, které jsou lákány na úžasná světýlka. Bohužel zde je zakázané focení, přiložená fotografie je fotomontáž. Jak jsem se zmínil, v jeskyních se pluje potmě. Nový Zéland má mnoho specifik. Například: Nemají směsné baterie na vodu, v každém umyvadle jsou 2 kohoutky, zvlášť studená a teplá. Tím si nemůžete namíchat teplotu tekoucí vody. Kromě nejhlavnějších silnic jsou běžné jednosměrné mosty „ONE LINE BRIDGE,“. V praxi to znamená, že mosty jsou užší než silnice a je na nich vždy jen jeden pruh. S upozorňující dopravní značkou kdo má přednost. Hlavní město NZ, Wellington, je svou rozlohou 4.

největší město na světě. Je to tím, že se do jeho plochy počítají i ostrovy v okolí a i rozloha moře mezi nimi. Na některých velkých křižovatkách je režim, kdy všechna auta mají červenou a chodci mohou jak potřebují třeba jít napříč křižovatkou. Elektrárny na NZ jsou pouze: vodní, větrné, termální a příbojové.

Na Novém Zélandu neexistují školní ani závodní jídelny. Podle anglického vzoru není oběd hlavní jídlo (jen taková svačina). Děti (i pracující) si nosí pro tento čas krabičky s jídlem. Existuje zákon, že děti do 14 let nemohou být samy doma ani odpoledne. Mohou je hlídat starší sourozenci. Od 15 let mohou jezdit autem, když mají vedle sebe rodiče. Po složení zkoušek mohou jezdit sami, ale ne v noci a nemohou nikoho vozit. Po dalších zkouškách mohou mít regulérní řidičský průkaz. Velmi se dbá na kontrolu, komu se prodává alkohol. V obchodních řetězcích se musí prokázat dokladem totožnosti (pas, řidičák, ID číslo) každý, kdo vypadá, že mu není 25 let (občanské průkazy nejsou). Dokonce prodávčka na pokladně, když je mladší než 25 let, tak na prodej alkoholu jakémukoli zákazníkovi musí mít souhlas svého nadřízeného (zve ho ke každému zákazníkovi s alkoholem).

Shrnu – li naše turné. Nejdůležitější koncerty jsme měli na Jazzovém festivalu „Bay of Island Jazz and Blues NZ“, Měli jsme bezkonkurenčně nejnižší věkový průměr, byli jsme kapela, která přiletěla z největší dálky, hráli jsme chytlavé aranže a po hudební stránce jsme byli ve velmi dobré kondici. To vše ovlivnilo, že poslední koncert jsme měli „standing ovation“ - potlesk ve stoje. Další důležitý koncert byl na radnici města „Rotorura“, které je partnerským městem Karlových Varů. Zde kromě vzájemných poděkování a proslovů zazněly i hymny, NZ a naše.

Tadeáš Šorejs

Reportéři SVODKY z terénu

V úterý 25. října pořádala Svobodná chebská škola výlet do plzeňské zoo. Výletu se zúčastnilo asi 21 studentů z nižšího i vyššího gymnázia v doprovodu pana učitele Papeže a pana učitele Chromého. Ostatní studenti jeli na jiné školní výlety.

Sraz byl v 8.15 na chebském vlakovém nádraží. Rychlík odjížděl v 8.30 směr Plzeň. Cesta tam nám utekla rychle i přes to, že trvala hodinu a půl. Jakmile jsme dorazili do Plzně, šli jsme na tramvajovou zastávku. Tramvaj dorazila za pár minut a my se nahrnuli do tramvaje. Myslím, že cestující v tramvaji byli dost zděšení, že se tam narvala taková skupina pubertáků. Některé z nás dost vykolejila obtížnost toho, jak se cvakají lístky v tramvajích. Ještě že

jsme měli s sebou zkušené lidi, kteří se v Plzni pohybují dokonce více než v Chebu. Když jsme se dokodrcali k naší konečné zastávce a vystoupili, chvíli i učitelé bloumali, kudy se máme vydat. Nakonec jsme cestu našli, ale místo toho, abychom se dostali k přednímu vchodu, dostali jsme se k vchodu zadnímu již zmiňované zoo. Plzeňský Dinopark jsme vynechali a vešli rovnou mezi zvířátka. V tu chvíli většina lidí vyndala z batohu své připravené referáty na předem určené zvíře, které nám zadal pan učitel Papež. Já jsem byla první a byla jsem velmi nervózní, když mi k tomu pan učitel Papež zadal i úkol vést skupinu tak, aby to šlo systematicky a všichni mohli odříkat svůj referát. Můj orientační smysl bohužel selhal a celou skupinu jsem vyvedla zas ze zoo ven. Naštěstí to byl jen amfiteátr a údržbáři nás poslali tou správnou cestou. Došli jsme tedy na místo, kde jsem měla přednést svůj referát na kaloňe (netopýr), ale byl v tom jeden háček, nikde jsme ho neviděli. Tak jsme se rozhodli prozkoumat jeskyni, naštěstí tam byl a po pár minutách jsem byla ráda, že mám vše za sebou a můžu si jen užívat prohlídku zoologické zahrady. Postupně jsme se dostali přes kapybaru, medvěda a hrošíka k nejvíce očekávanému referátu na žirafy, který měl Tomáš Nguyen, který se chtěl ze svého referátu vykroutit (no asi stejně jako všichni ostatní). Bohužel pro nás byly žirafy zrovna ve venkovním výběhu, kam se tak dobře nedalo dostat. Poté jsme si odhlasovali, že chceme rozchod ještě v zoo a tak jsme dostali volnou hodinu, kdy jsme jako parta lidí od nás ze třídy šli na oběd do restaurace přímo v zoologické zahradě. Po srazu před areálem jsme se vydali na zpáteční cestu k tramvajové zastávce. Nejbližší tramvaj nám ujela a tak jsme čekali několik minut na další. To už jsme si vyprávěli zážitky ze dne. Cesta tramvají utekla velice rychle. Na vlakovém nádraží v hlavní hale jsme asi 20 minut čekali na náš rychlík na zpáteční cestu do Chebu, když vtom přijel luxusní autobus k hlavnímu vchodu na nádraží a z něj vystoupil celý tým Viktorie Plzeň. Někteří, kteří měli odvalu, oslovili pana Horvátha a vyfotili se s ním. Musím přiznat, že já bych neměla tolik odvahy, kdybych měla jít sama, ale s kamarády to bylo jednodušší. Po focení s panem Horváthem jsme udělali skupinovou fotografii a spěchali na náš vlak. Cesta zpět utíkala pomaleji, protože všichni už byli unavení a těšili se domů, a to včetně mě. Na nádraží jsme se rozloučili a každý byl rád, že už jede domů.

Sára Branická

Školní výlet do Národní galerie a divadla Karlín v Praze

Společně s několika učiteli jsme vyjeli v devět hodin a na místo jsme dorazili kolem dvanácté hodiny. Autobus nám zastavil u Národní galerie. Měli jsme zde domluvenou prohlídku Slovanské epopeje Alfonse Muchy. Bylo velmi

zajímavé, jak Alfons Mucha shrnul dějiny slovanských národů do dvaceti velikých obrazů. Také nám bylo vysvětleno, že Alfons Mucha nepoužíval barvy jenom tak. Bílou barvou třeba označoval mír a nevinnost a červenou barvou válku. Po prohlídce jsme šli ke kostelu sv. Petra na Poříčí. Tady nám učitelé dali rozchod na dvě a půl hodiny. Poté, co jsme se všichni znovu sešli u kostela, jsme se vydali k další části našeho plánu, k Hudebnímu divadlu Karlín. Programem v divadle byla opera Rusalka. Po skončení divadelního vystoupení jsme se sešli v přízemí u šaten, kde nás učitelé spočítali a šli jsme do autobusu, který na nás čekal kousek od divadla. Všichni jsme nastoupili a vyrazili domů. Po dvou a půl hodinové cestě jsme domů dorazili kolem jedné hodiny ráno.

Jan Lhota

Výlet do planetária

Dne 25. 10. 2016 se za doprovodu učitelů uskutečnil výlet do pražského planetária.

V 6 hodin ráno jsme sešli na vlakovém nádraží v Chebu, kde se všichni, ač ještě ospalí těšili na výlet. Po několika minutách, kdy se zjišťovalo, zda všichni účastníci výletu dorazili, jsme se přesunuli na nástupiště, kde stál náš vlak. Jelikož jsme již měli zarezervovaná kupé, nebyl žádný problém s místy ve vlaku. Po výjezdu si někteří rozbalili oblíbené řízky a jiné občerstvení, jiní si četli nebo si povídali, všichni se snažili zkrátka vypořádat se s časem jízdy.

Nakonec jsme dojeli do Prahy na vlakové nádraží v Holešovicích. Odtud naše cesta vedla do rychlého občerstvení a poté do Planetária Praha. Nejdříve nás čekalo představení s názvem Všechna zatmění Slunce. Představení obsahovalo informace nejen o zatmění Slunce, ale také o Slunci obecně. Představení bylo zajímavé a naučilo nás novým věcem. Po skončení byl čas na vyzkoušení si různých vesmírných jevů, jako osvětlení Měsíce nebo váha na různých vesmírných tělesech.

Po odchodu naše cesta vedla zpátky na holešovické nádraží, odkud nás metro odvezlo na hlavní nádraží v Praze. Tam jsme si našli přístupné nástupiště a nastoupili do vlaku, kde se všichni už těšili domů do Chebu, kam jsme dorazili v půl šesté.

Daniel Bureš

Výlet do Berlína ve stopách 2. světové války

Výlet do Berlína začal velmi brzy. Ve tři ráno pro nás přijel krásný nový autobus s prosklenou střechou a my jsme se vydali na cestu. Chvilku před příjezdem do Berlína, když už byli všichni vzhůru, nás paní průvodkyně seznámila s plánem na celý den a řekla nám informace o první památce, kterou byla část Berlínské zdi, která je v současné době pokreslená obrazy umělců z celé Evropy.

Potom jsme se přemístili k Checkpointu Charlie, který byl přechodem mezi východní a západní částí Berlína. Odtud jsme se pak vydali na místo zvané typografie teroru, kde byli za 2. světové války soustředěny všechny bezpečnostní složky. Sídlo zde mělo například gestapo a tajná policie. Původní budovy byly zničeny při bombardování Berlína a tak z nich zbyly pouze základy. Na jejich místě bylo později vybudováno muzeum, kde si můžeme prohlédnout fotografie dopadených agentů SS nebo si přečíst informace o propagandě v Německu.

Následně jsme se přesunuli k Židovskému památníku. Památník byl pro mě největším zážitkem z centra Berlína. Rozkládá se na velké ploše a je tvořený velkými kamennými kvádry, které tvoří něco jako bludiště. Zároveň podlaha pod nimi se vlní a to dohromady vytváří dojem nejistoty a ztracení, což by mělo symbolizovat situaci židů za války.

Pokračovali jsme naší prohlídku městem. Viděli jsme budovu Říšského sněmu, prošli jsme slavnou Braniborskou bránou až k Berlínské univerzitě, před kterou se v roce 1933 pálily knihy. Na náměstí můžeme najít památník tohoto dne, který jeho autoři ukryli pod náměstí. Jde o prosklenou dlaždici, pod kterou můžeme vidět prázdný regál na knihy.

Pak jsme měli prohlídku v muzeu o Mnichovské dohodě a válečném plánu a potom jsme přešli do města Oranienburg, ve kterém se nacházel koncentrační tábor Sachsenhausen. Prohlédli jsme si chaty, ve kterých vězni žili, koupelnu, kuchyni, shromaždiště i márnici.

V podvečer jsme se vrátili zpátky do centra Berlína, kde jsme měli rozchod na Alexanderplatz.

Do Chebu jsme dorazili v noci sice unavení, ale plní zážitků.

Natálie Šnajdrová

Pohledem učitele:

Zoo Plzeň

Je pošmourné ráno a my se scházíme na chebském nádraží. Cílem naší cesty je návštěva plzeňské zoo. Tento geniální nápad pojaly v pozdním podzimu dvě hlavičky zodpovědné za vzdělávání a výchovu dětí. Tropická zvířátka budou odpočívat v pavilonech a chladnomilnější jedinci se budou promenádovat v rozlehlých výběžích jen pro naši potěchu. Kupujeme jízdenky a po krátkém a úspěšném souboji obsadíme zarezervovaná sedadla. Vlášek nás dopraví na nádraží v Plzni. Při pohledu na starou budovu, která od dob mých studií neprodělala velkých změn, se mne zmocňuje nostalgie. Bohužel restaurace, ve které jsme si při pravidelné zastávce dávali kofolu, po které se sklovina smývala ze zubů a přes dno půllitru bylo možno sledovat bezpečně protuberance na Slunci, vzala nenávratně za své a za pultíkem bistra se lišácky usmívá asijská tvář. Kouzlo mizí a my se vydáme na tramvaj, jejíž tvar se také za 30 let nezměnil. Historický stroj s mechanickým štípačem jízdenek je pro děti takovým zážitkem, že odmítají návštěvu dinoparku. Tramvaj se rozjíždí postaru, tedy neočekávaně a se zrychlením, které by člověk očekával spíše u Ferrari. Všichni tedy vystupujeme zadními dveřmi. Jsme v zoo. Paní u okénka se nás táže, zda chceme rodinné vstupné, snad proto, aby nás všechny mohla vybavit jedinou mapou. Trváme na tom, že my dva a dvacet dětí spadáme do kategorie školní výlet a rádi bychom uplatnili nějakou slevu. Trváme ovšem též na tom, že podstatou transakce bude sleva zadarmo. Odcházíme s plným vstupným a dál už se prohlídka odehrává v režii dětí. Sára vybírá trasu a některé exponáty tedy vidíme častěji, než je kdy viděli jejich ošetřovatelé. Výklad je také v režii studentů a nejsem si jist, jestli se vždy vztahuje k jedincům ve výběhu. Přesto se většina účastníků naší výpravy mohla dozvědět a nakonec i přesvědčit, že dikobraz neumí trny střílet. Po pěti hodinách chůze jsme rádi, že můžeme zpět do vláčku a za dvě hodinky se plni dojmů rozcházíme na chebském nádraží. Byl to poetický, pošmourný a poučný den. Tak snad příště zase něco vymyslíme.

Ing. Jindřich Papež

Přednáška doktorky Michaely Vidlákové

Holocaust (hebrejsky Šoa) je nacistická politika systematického hromadného vyvražďování především osob židovské národnosti za 2. světové války. Hrůzy této doby samozřejmě nejlépe popíše člověk, který se tehdy v tomto prostředí bezprostředně pohyboval. Naše škola měla tu čest vyslechnout si dojemné vyprávění Dr. Michaely Vidlákové, jež se narodila 30. 12. 1936 v

pražské židovské rodině Lauschmanů. Postupně nás tato dáma seznamovala s dobou před 2. světovou válkou, kdy docházelo k vyčleňování židů ze společnosti, posléze s dobou počátku války a stransportyŽidů do koncentračních táborů až po běžný chod koncentračního tábora v Terezíně. Vyprávění

doplnila ukázkami originálních předmětů z této doby, celkový obraz jsme si mohli dotvořit i díky prezentaci, která byla promítána. Na konci jsme všichni odcházeli ohromeni a dojati příběhem paní Michaely Vidlákové a její rodiny. Osobně si myslím, že je důležité znát i stinné stránky historie, abychom předešli jejímu opakování.

Stella Carla Lindová

Minulý měsíc proběhla na SCHŠ přednáška o holocaustu. Přednášela nám pamětnice paní doktorka Michaela Vidláková, která v otřesné situaci, do které se svět dostal, prožila dětství. Přednáška byla obohacena o spoustu osobních zážitků paní Vidlákové a její rodiny. Výklad dokázal upoutat i posluchače, kteří přišli přednášku tzv. přežít. Přednáška taktéž obsahovala fakta a vysvětlení pojmů, které jsou často špatně chápány. Tím pádem obsahovala informace jak objektivní, tak osobní, díky čemuž si může posluchač udělat poměrně přesný obrázek o tom, jak holocaust mohl vypadat.

Paní Vidláková nám popsala svůj pohled na holocaust od chvíle, kdy v se v Praze začali zavádět vůči Židům diskriminační zákony, jako například zákaz sezení vpředu v tramvaji nebo speciální potravinové lístky a nákupní hodiny, ve kterých do obchodů Židé směli a nesměli. Přes stěhování rodin a následný transport do ghetta Terezín, kde paní Vidláková de facto vyrůstala. Také nám byl detailně popsán život v táboře: řádění nemocí, vzdělávání nebo práce.

Přednáška byla velice poutavá a předala nám spoustu informací, které se jen těžko dozvíme v učebnicích nebo na internetu a jen těžko ve vás probudí

takové emoce jako vyprávění paní Vidlákové. Některým posluchačům dokonce ukápla slza. Přednáška se nám líbila a určitě bychom na škole takových akcí uvítali více.

Jan Kopečný

Základy společenského chování

Taneční neboli kurz společenského chování a tance. Začal nám 4. října v úterý na moje sedmnácté narozeniny. Takže místo toho, abych někde slavil s přáteli nebo rodinou, tak jsem šel v obleku s bílými rukavičkami učit se k našemu chebskému mistru tance. Na první tři lekce tance jsem chodil bez partnerky, což vůbec nevadilo, protože pánská skupina byla v početním oslabení. Takže jsem za večer vystřídal spoustu krásných slečen. Až na čtvrté lekci mě oslovila jedna krásná slečna, jestli bych nemohl „zaskočit“ za jejího nemocného partnera a tančit s ní. Na další lekci jsem šel s přáním, aby jí znovu nedorazil partner a já s ní mohl znovu tancovat. A k mému štěstí už vůbec nedorazil a já jí mohl považovat za svoji taneční partnerku až dokonce tanečních. Jinak jsme se naučili deset tanců a k tomu i pár netradičních kroků navíc, které jsme zvládli, jelikož jsme byli velmi chápavá a šikovná skupina, jak nám to stále pan Hána opakoval. Prodloužená a závěrečná prodloužená se nám též velmi povedla. Sice jsme měli malý parket a velký počet tanečníků. Takže mé krásně vyleštěné boty se domů vrátily pošlapané od jiných párů. Tímto bych chtěl všem doporučit, abyste aspoň jednou tento kurz absolvovali. Třeba já mám v plánu příští rok znovu navštěvovat tento kurz, abych dopiloval své nedostatky. Chtěl bych tímto poděkovat své krásné taneční partnerce Týně za to, že se mnou měla trpělivost a snahu mě zlepšit za každou cenu. A za to ti moc děkuji.

Jan Kunert

Taneční. Proč zrovna taneční? Jak jsem k němu přišel? To jsou ty nejčastější otázky, které mi pokládají mí přátelé. No, začalo to celkem nevinně - jednoho dne za mnou přišla mamka s tím, jestli bych nechtěl jít do tanečních. A tak to všechno začalo. Nejdříve jsme se dohodli s mým nejlepším kámošem, že tam půjdeme a nakonec se přidal ještě jeden kámoš, kterého jsme přinutili. Bylo to minulý rok, tento rok jsme šli dokonce čtyři, ale asi jen já dobrovolně...

no co se dá dělat. Chtěl jsem chodit na další lekce, protože mne tancování bavilo a chtěl bych si to ještě jednou zopáknout. Určil jsem si dokonce cíl - umístit se na taneční soutěži alespoň na bedně. No a povedlo se, s partnerkou jsme si všechny lekce opravdu užili a na soutěži vybojovali 3. místo. Byl to opravdu úžasný pocit, když se na nás celý sál díval a tleskal nám. Určitě neváhejte a запиšte se na další rok. Vyhozené peníze to určitě nejsou. Zasmějete se a naučíte se něco nového. Vůbec toho nelituji, že jsem šel i tento rok. Tímto bych chtěl poděkovat i své partnerce, za to, jak šla na lekce i přes její nachlazení, a hlavně za to, jaká je výborná tanečnice.

Jan Pecha

Taneční kurz Vladimíra Hány byl velice přínosný, tedy alespoň pro mě. Navíc mě to velice bavilo, protože jsem tam byla s přáteli ze třídy, takže není divu, že s jedním ze spolužáků jsem i tancovala. Také se spoustou přátelství vytvořilo přímo v kurzu. Nejlepší kamarádka, se kterou jsem tam chodila, byla pro mě velikou inspirací, protože byla jedna z nejlepších. Inspirací byla hlavně v tanci Jive, který mi šel asi nejméně. Nejlépe mi ale šel tanec Tcha - tcha a nebo například Blues. Celé taneční utekly velice rychle a to díky příjemné společnosti přátel a hodin přeplněných novými informacemi. Jak prodloužená, tak i závěrečná byly velice náročné, ale i přes to velice prožité. Nejenže se přišli podívat naši rodiče, kteří neustále dokumentovali naše neohrabané pohyby, které byly samozřejmě jen kvůli nedostatku místa, ale také nás přišli podpořit

kamarádi ze třídy či jiné školy. Takže shrnutím bych řekla asi to, že taneční byly zábavné a upevnily se vztahy mezi spolužáky.

Sára Branická

Maturitní ples

Když jsem dostala nabídku účastnit se našeho plesu nejen jako host, ale také jako výpomoc, téměř jsem neváhala a přikývla. Chtěla jsem vidět co nejvíce z několikaměsíční práce a úsilí oktávy. Věděla jsem hned od začátku, že zkušenost mi zůstane a budu moct čerpat i pro ples mé třídy. Ale že i po dvou týdnech budu mít husí kůži, jen po tom, co pomyslím na hvězdné války, až takový dojem to ve mně zanechalo. Školu navštěvuji desátým rokem, velkou část mého života, nedám na ní dopustit. Bylo jasné, že maturanti budou skvělí, přímo letošní třída mi byla vždy vzorem, jak má vypadat reprezentace školy a dotáhli to na sto procent až do konce.

Začátek pro mě byl hned u vstupu, náramkování. Zřejmě jsem byla nervóznější než všichni okolo, ruce se mi přestaly klepat až po hodině polepování hostů. Pro změnu jsem se klepala celá, výběr róby ke vchodu při

minus 12 stupních nebyl vhodný. Poučení číslo jedna: oteplováky nejsou špatná volba.

A pokračujeme k šerpování. Nejtěžší úkol? Rozhodně vyhnout se všem fotografům a nezaclánět na fotkách. Téměř nesplnitelné. Tímto se všem maturantům omlouvám, na téměř každé fotce se objevila moje ruka, záda, hlava... Poučení číslo dva: téměř se vsáknout do stolu bylo málo (doporučení: rozhodně se nenechat fotit z profilu).

Další mou povinností byl prodej tomboly a půlnočního časopisu. Když jsem poprvé viděla neskutečnou hromadu ruliček a začala přemýšlet, kolik mám s sebou peněz a kolik jich budu moct koupit, když už nepůjdou prodávat, zmocnila se mě neskutečná panika. To byl naštěstí omyl, prodala jsem vše do poslední ruličky a musela jsem se omlouvat, že další už prostě nemáme. Poučení číslo tři: dělat neviditelnou a chodit za sloupy, aby se nevytvořila fronta na parketu.

A tady moje povinnosti končily. Zbytek večera jsem protancovala s kamarády a neskutečně jsem si ho užila. Vrcholem večera bylo pro mnoho z nás půlnoční překvapení. I zde skvěle odvedená práce. Už bez stresu a mnohem víc uvolněné číslo bylo plné energie, smíchu, radosti, zábavy... A přesně takový byl celý večer, veselý a radostný.

Od výzdoby, pozvánek, předtančení, tomboly, k programu, šerpám a sladěným náramkům (WOW!), vše bylo perfektní. Všem Vám moc děkuji, že jste mi nabídli takovou možnost. Doufám, že se přiblížíme úspěchu Vašeho večera.

Barbora Erbenová

Děkujeme redaktorům:

Mgr. Jitka Bláhová

Mgr. Klára Janušková

Mgr. Ivana Rambousková

Petar Aleksić

Ing. Jindřich Papež

Jan Turek

Marek Albert

Jan Kunert

Nikola Földešová

Karolína Erbenová

Lucie Makovičková

Jan Pecha

Magdaléna Bláhová

Barbora Erbenová

Sára Branická

Natálie Šnajdrová

Tadeáš Šorejs

Jan Lhota

Dan Bureš

Matěj Karhan

Stella Carla Lindová

Jan Kopečný

Šéfredaktor : Mgr. Martin Flaška
Redakce a grafika : Barbora Erbenová
Korekce : Eva Plášilová